

Terroristen

Mijn huis ligt aan een kort weggetje dat twee straten met elkaar verbindt. Kijk ik uit mijn raam, dan zie ik een omheind pleintje met klauterattributen, een kleuterwip, een grote lege speelruimte. Jarenlang heb ik de vruchten geplukt van het aan een tussenweggetje wonen. Lokale bewoners laten mijn weggetje met rust. Vreemd verkeer komt hier, in deze typische stadsbuurt, niet veel.

Verhuizen?

Ik zou er niet aan hebben gedacht, wanneer niet uitgerekend het speelpleintje de bron was geworden van overlast. De laatste paar jaar is de aard van de populatie van spelende kinderen nogal veranderd. Waren het vroeger kleuters die – hun eerste waggelende pasjes beproevend – onder het toezien van vader en moeder wat heen en weer keutelden, in de loop van de tijd verschenen er oudere kinderen. Deze zijn ongericht sloopwerkzaamheden gaan verrichten aan de omheining van het pleintje, de daartegen door buurtbewoners geplaatste fietsen en de houten afscheiding op het pleintje zelf.

Het hek dat toegang geeft tot het pleintje, direct voor mijn huis, blijkt een probaat middel te zijn om het gebrek aan *input* te compenseren. Met veel misbaar wordt het regelmatig open en dichtgeklapt. Minutenlang achterelkaar, diverse keren per invallende avond. Fietsbellen, ventielen, koplampen: alles gaat systematisch voor de bijl. In het huis waar ik

woon, wonen meerdere mensen met elk een eigen deurbel. Om de haverklap wordt op alle deurbellen gedrukt.

Het rustieke pleintje is verworpen tot een uitvalbasis voor terroristische autisten, die met stereotyped bewegingen geluiden voortbrengen waarmee ze hun gemis aan innerlijke dynamiek willen goedmaken.

Het lijdt voor mij geen twijfel dat een van de grootste kleine terroristen een contact- en gevoelsarm jongetje is, door zijn ouders schromelijk verwaarloosd. Het kind slentert vaak alleen op het pleintje rond – zijn ogen steevast naar de grond gericht – zonder doel en schijnbaar zonder ziel.

Ik heb deze kinderspeelplaatspsychologie niet verder willen uitwerken. Het drukken op de deurbellen, de sloop van de omheining en de daartegen staande fietsen, het obsessieve slaan met het hek, het schrill roepen en schreeuwen om niets: ik heb 't gehad. Ik ga verhuizen.

Arme kinderen die langs de straat hangen en geen thuis hebben. Arm jongetje dat door zijn ouders aan z'n lot wordt overgelaten en, tenslotte, arme ouders die hun kinderen zo verwaarlozen.

**Willibrord Beemsterboer,
Maastricht**

In **De Buurt** schrijven lezers over het belang van hun woonomgeving. Zend uw bijdrage van 450 à 500 woorden aan: Redactie de Voor kant, de Volkskrant, Postbus 1002, 1000 BA Amsterdam. E-mailen kan ook: devoorkant@volkskrant.nl